

ЗА БУДІВЕЛЬНІ КАДРИ

Виходить з 1962 р.
№ 9 (941)
ЧЕТВЕР
10
БЕРЕЗНЯ
1988 р.
Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ
КИЇВСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ІНЖЕНЕРНО-БУДІВЕЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

У ПАРТІЙНОМУ КОМІТЕТІ

На останньому засіданні парткому, що відбулося 23 лютого, було заслухано інформацію про роботу багатотиражної газети «За будівельні кадри» по розвитку гласності, критики і самокритики в колективі інституту. Відзначено певні позитивні зміни в роботі газети по оперативному інформуванню читачів про хід перебудови в Інституті. Однак, підкреслено, що сьогодні газета не повною мірою виконує завдання, поставлені перед пресою партією та урядом. Редколегії рекомендовано всебічно, критично висвітлювати хід перебудови вищої школи і насамперед всього учбово-виховного процесу в світлі рішень лютогового (1988 р.) пленуму ЦК КПРС. Газеті необхідно здійснювати оперативний контроль за результатами критичних виступів, висвітлювати хід підготовки до XIX Всесоюзної партконференції, ширше залучати до участі в газеті комсомольський актив та студентську молодь, більше місця приділяти проблемам науково-дослідної роботи, від-

новити звіт парткому «Студент запитує — викладач відповідає» та відкрити рубрику «Економічний всеобуч».

Заслухано інформацію члена парткому І. П. Бойка про хід виконання рішень парткому (від червня) і плана першочергових заходів КІБІ по організації виконання постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР з вищої освіти, що був прийнятий у 1987 р.

На парткомі заслухано також звіт партгрупі кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій про перебудову учбово-виховної роботи з іноземними студентами та аспірантами. Партгрупі кафедри рекомендовано зміцнити шестські зв'язки з Ліванським земляцтвом шляхом залучення ліванських студентів до виконання науково-дослідної роботи та господарської тематики. У виховній роботі особливо увагу звернути на дотримання правля проживання ліванцями у гуртожитку.

Інф. «За будівельні кадри».

Наша розробка — на ВДНГ СРСР

Нещодавно в центральній пресі була інформація про виставку «Технічні засоби навчання і обладнання для вищої школи», організовану в ході підготовки до лютогового (1988 р.) пленуму ЦК КПРС.

Виставка була розгорнута на ВДНГ СРСР. На ній представлено зразки технічних засобів навчання, обчислювальної техніки, учбово-лабораторного обладнання, посібників, що використовуються в середній школі, професійно-технічних училищах, вищій школі і ін.

Від нашого вузу на виставці експонувалася науково-технічна розробка «Мікропроцесорна система управління виготовлення будівельних сумішей». Авторі її — представники кафедри автоматизації будівельного виробництва Л. І. Цилорник, В. І. Васильєв, І. М. Вовк.

Під час огляду виставки відзначалося, що ліній у нас технічне оснащення в учбових закладах країни не відповідає сучасним вимогам,

випускається воно в недостатній кількості. Наприклад, ПТУ і технікуми задовольняються технічними засобами навчання лише на 60—65 процентів, вузи — на 45—50 процентів.

Дуже повільно розв'язуються питання оснащення учбових закладів країни, особливо вузів, засобами обчислювальної техніки, персональними комп'ютерами. Слабо розвиваються підприємства Мінвузу СРСР, Міністерства СРСР і Держпрофосвіти СРСР по виробництву спеціалізованого учбового обладнання, приладів, навчальних посібників і ін. Перед цими організаціями було поставлено завдання об'єднати зусилля в розробці і виробництві учбового обладнання, залучати до цієї роботи колективи вузів, технікумів, училищ, шкіл, необхідність розвивати виробництво учбового обладнання на експериментально-дослідних підприємствах вузів і учбово-виробничих майстернях технікумів і училищ.

Ж. БЕЛАЯ.

МАТЕРІАЛИ
СПЕЦВИПУСКУ
ВМІЩЕНІ
НА ЦІЙ ТА
ДРУГІЙ
СТО-
РІНЦІ.

РЮКЗАК ЦІКАВИХ СПРАВ

1988 рік став новим етапом для альпінізму нашого інституту. На базі секції альпінізму і скелазані створено альпіністський клуб «Моноліт». Назву це обрано не випадково. Ми бажали нашому клубові бути міцним, монолітним колективом друзів і однодумців. А крім того, це клуб не просто для альпіністів, а майбутніх інженерів-будівельників! Для створення клубу багато зробили завідувачі кафедри фізвиховання А. Д. Ситніков, голова спортклубу інституту В. С. Фуркало, весь колектив профкому студентів на чолі з головою Ю. Г. Ведзеньовим.

Радою клубу залучено багато цікавих справ. Про деякі з них — візділ на зимові канікули студентів в гірськолижні табори і туристський похід, про перші сходження наших студентів в зимових горах Кіргізії на альпіністській базі Ала-Арча ви можете прочитати на цій та другій сторінці газети. Вже проведений вечір «Альпінізм вчора і сьогодні».

А попереду — скелі Житомирської області і Криму, альпінада в горах Дагестану, присвячена 70-річчю Радянської Армії і 45-річчю визволення Кавказу від німецько-фашистських загарбників. Наші кандидати в майстри спорту по альпінізму виступлять на чемпіонаті СРСР в скелючому класі. Змагання з скелючої техніки («школа») у них будуть в травні на скелях ушешин Варзоб (Таджицька РСР), а об'єктом сходження в червні стане гора Асан в Туркестанському хребті. В Фанських горах проходиться чемпіонат Києва і Укράди ДФСТ профспілок, в якій візьме участь збірна команда наших першорозрядників.

Плануємо ми і масові зльоти, і змагання для новачків, і вечори, і ще багато цікавого... Двері нашого клубу відкрито для всіх!

І. ГАНПАНЦУРА,
голова ради альпклубу КІБІ, випускник інституту.

ПЕРЕБУДОВА В ДІІ

ОСНОВА — САМООСВІТА

Минув рік, як ми працюємо по скоректованому плану. За цей час накопився певний досвід роботи на будівельно-технологічному факультеті у поліпшенні підготовки спеціалістів. Сьогодні ми вже знаємо, які принципи закладаються в нові навчальні плани, чіткі орієнтири щодо цього дає лютоговий (1988 р.) пленум ЦК КПРС. Це дозволяє підбити перші підсумки, обговорити задуми, з якими ми виступили рік тому.

У матеріалах Пленуму особливо наголошується на відтворенні авторитету знань, атмосфері наполегливого навчання, які повинні владарювати у вищій школі. Сьогодні головне — мета перебудови учбового процесу — це відхід від валової освіти до максимального розвитку індивідуальної освіти.

На нашу думку немає більш ефективного способу набуття знань, ніж самоосвіта. Самостійна робота — не данна мода, це сучасна концепція вищої освіти. У вузі необхідно привити студентів вміння кваліфіковано виконувати певне коло обов'язків, які чекатимуть його на виробництві. Саме ця концепція покладена в основу нових навчальних планів. А для її реалізації необхідно створити умови ефективного навчання студентів.

Самостійна робота студента невідмінно повинна займати близько половини учбового року. Якщо до цього часу ми тільки припускали таку думку, то зараз вона є необхідною умовою. Контроль самостійної роботи повинен стати корекційним. Звичайно, самостійна робота має бути достатньо забезпечена і методично, і технічно.

До останніх часів ми, педагоги, були виховані в умовах детермінованих твердих рамок. Нові принципи управління вимагають відкрити простір для творчості викладачів. Форми викладання мають стати вільними. Це незвично і сьогодні це лякає, але час вимагає вийти за звичні уявлення і повністю виявити педагогічну творчість.

Самостійна робота повинна бути насамперед самостійною по формі. Не зав-

жди цього властива досягати. Самостійну роботу студентів необхідно ретельно спланувати і організувати, а також і контролювати, це і стане гарантією її ефективності. Що значить ретельно спланувати? Слід перетворити самостійну роботу в творче вирішення професійно орієнтованих завдань. Визначити суть роботи, її обсяг — значить виконати центральне методичне завдання, а його треба вирішити вже сьогодні. Перед студентом необхідно ставити конкретне завдання, щоб виконуючи його, у студента виникла необхідність звернутися до підручника. Планування самостійної роботи передбачає розробку індивідуалізованих завдань.

Раніше ми не замислювали про важливий змагальний аспект у навчанні. Звучить це дещо несподівано. Якщо звернутися до досвіду Львівського політехнічного інституту, то можна побачити досить широкі використання учбових конкурсів курсових проєктів і робіт, олімпіад і т. ін. Для заохочення цілеспрямованої, творчої учбової роботи студентів можна використати частину преміального фонду на преміювання авторів кращих курсових проєктів і робіт.

Кафедри можуть практикувати і таку форму заохочення: виставляти оцінки без екзаменів, за ре-

зультатами поточних оцінок. Такий досвід існує у нас в інституті на кафедрі інженерної графіки.

Сьогодні все меншою стає категорія студентів, яка насторожено ставиться до перебудови у вищій школі. Та це значно залежить від кількості студентів, яка приймає самостійну роботу як «продлянку», «обязаловку», не утруднюючи себе прагненнями бути цілеспрямованим у здобутті знань.

Ми починали свій експеримент обережно, поволі. Тепер, після року роботи, ясно, що повернення назад бути не може. Лекційний курс повинен стати організатором для самостійної роботи студентів. Перед професорсько-викладацьким складом поставлено завдання створити єдине методичне забезпечення і для заочників, і для стаціонару. При цьому наші методички повинні досягти того, щоб студент працював з учбовою і нормативно-технічною літературою.

Усім нам належить виконати надзвичайно напружену і складну роботу методологічного, методичного, організаційного та психологічного характеру, роботу так необхідну для перебудови навчального процесу у вузі.

Г. АНТОНЕНКО,
декан будівельно-технологічного факультету.

АЛЬПІНІЗМ ВЧОРА І СЬОГОДНІ

Так називався вечір, проведений кафедрою фізвиховання — спортклубом інституту. Вечір був присвячений 70-річчю Радянської Армії

Але всіх об'єднувало одне — прагнення до вершин. Ці люди — альпіністи.

Серед них письменник, ветеран Великої Вітчизняної війни, колишній партизанський розвідник, старший інструктор альпінізму І. Ю. Ветров, майстер спорту СРСР з альпінізму, заслужений діяч культури УРСР, фронтний кінооператор В. І. Орлякін. Про

Серед гостей, що присутні на вечорі, — люди різні і за віком, і за професією.

(Закінчення на стор. 2)

На знімку: ветерани альпінізму І. Ветров, О. Орлякська, А. Ситніков під час вечора зустрічі, Фото В. Погорельчука.

АЛЬПІНІЗМ ВЧОРА І СЬОГОДНІ

(Початок на стор. 1)

Іх подвиг, подвиги їх товаришів в роки Великої Вітчизняної війни розповідали фільми «Зніття фашистських прапорів з Ельбрусу» та «Наш Орляк».

На вечорі лунали альпіністські пісні різних років, пісні військові і мирні. Їх виконували для нас члени Київського КСП — наші гості, і серед них — воїн-інтернаціоналіст Тимур Боровський. Він співав про Афганіст, про наших хлопців, які виконують свій інтернаціональний обов'язок.

Учасники вечора змогли побачити фільм про сходження на вершину Асан в Туркестанському хребті — хребті, який до цього часу на карті альпінізму залишався білою плямою. Це сходження принесло його учасникам, членом альклубу «Одеса» золото в чемпіонаті України 1987 року.

Програма вечора завершилась виступом державного тренера СРСР з альпінізму В. Н. Шатаєва. Він розповів про перспективи розвитку альпінізму і скелелазіння в нашій країні.

Так, ми детальніше дізналися про II радянську гімалайську експедицію, що готується на 1989 рік. Її завданням стане здійснення трансверсу Канченджанга, чого ще нікому не вдалося. В. Н. Шатаєв розповів про проект спільної радянсько-американсько-китайської експедиції на Еверест. Але поки що це лише проєкт. Ми почули також, що на Літніх Олімпійських Іграх в 1992 р. планується провести показові виступи з скелелазіння.

Отже, можна сказати, що вечір пройшов успішно, всі ми, що були на ньому, починаючи від зелених новачків і кінчаючи майстрами спорту, почули для себе щось нове, невідоме нам раніше. У виступах всіх гостей, від ветеранів і до молодих альпіністів, у піснях, розповідях, кінофільмах, що лунали і були показані на вечорі, червоною ниткою пройшла думка: «Нас всіх чекають нові вершини!»

Д. КУЗНЕЦОВ,
студент БМО-21 факультету автоматизації будівельного виробництва.

ДО КЛУБУ ПРИЙШЛИ НОВАЧКИ

Самим хвилюючим для мене (та й для всіх моїх «старичків»-альпіністів) є день набору в секції альпінізму і скелелазіння. Ми дивимося на тих, хто прийшов до нас, і намагаємося вгадати навіть не те, хто стане із новачків великим спортсменом. Головне — хто стане нашим другом, патріотом клубу і нашого важкого, чудового виду спорту.

Буває, що й помиляємося. Сподіваємося, що людина багато на що здатна — і розумна, і спортивна, і контактна, а придивляємося ближче — пусто за душею. Багато від нас йдуть самі, адже не всім подобається напружений режим тренувань, вітати в будь-яку погоду на скелі, необхідність вище особистих благ ставити інтереси товариша.

Та буває й так, що на першому році заняття людини зуміла довести, що й їй потрібний альпінізм, і вона потрібна альпінізму. Ось так ми вже не уявляємо альпиклубу КІБІ без вчорашніх новачків Олі Тру-

бічної, студентки 26-ї групи ПЦБ, Наталі Грин'юк (ПЦБ-25), Жени Дубровина (СТАЕ-22), Віктора Яковчука (МБ-21), Володі Мовчана, студента 22-ї групи технологічного факультету і багатьох інших. Що особливо радує — так це їх вміння поєднувати активні заняття спортом і відмінне навчання. Адже в збірні команди і по альпінізму, і по скелелазінню можуть покласти лише ті, хто складає сесію і одержує стипендію. Так, на майбутню альпінаду в Дагестан в травні поїдуть лише ті, хто вчиться на «відмінно» і «добре». Для наших альпіністів — це додатковий стимул в навчанні.

Зараз, в березні, у нашого клубу розпочався ще один набір новачків. І знову ми запрошуємо всіх, хто мріє про гори, — приходьте до нас! Якщо ви сміливі, самовіддані, то ви не пожалкуєте, що колись переступили наш поріг...

Ж. РОМАНОВСЬКА,
тренер-викладач з альпінізму.

КАНІКУЛИ НА ДОМБАІ

Горам треба не лише захоплюватися, але й знати їх, досліджувати, знаходити ключ до стихійних примх. Без знань, досвіду, підготовки-йти у гори не можна, як і без знаряддя. Їх відсутність, коли досягнуто межі розумного ризику. Краще, переборювати труднощі, а не боротися з небезпекою.

Кажуть, гори висвічують яскраві миті, примушують проникнути мудрістю життя, народжують відчуття пронизливого осягнення суті всесвіту. Непросто розібратися в цих складних почуттях... Все здається незвичайним. Від емоцій в горах важко утриматися. І чим вище, тим більше часохла. Але з висотою все більше відчуваються екстремальні умови — нестача кисню, холод, вітер. Непросто вистояти в цій стихії. Гори збагачують, вчать, перетворюють, випробують. І освоювати їх молодим.

Домбайський район називають районом тисячі озер. Тут знаходиться Тебердинський заповідник — перлина Західного Кавказу. Для людини, що вперше потрапила сюди, тут все дивно: суєтство розкішних, палакотної квітами, альпійських лузі і суворої льодовиків, грізна величавість і натівна цікавість турів. Це не лише унікальні ландшафти Кавказу, цей район завжди притягував альпіністів і гірських туристів. Кому з них невідомі сивий Домбай, велична Белалака, красень Ерпог. Розкинувся по схилу льодовик Альбек, що дав початок одноім'яній річці.

Дуже давно жили в Альбекській ущелині два племена. Хлопець одного з племен покочав дівчину з сусіднього і вирішив її викрасти. Коли вони були вже в дорозі, її родичі помітили віткіачів і пустилися наздогоні. Щоб врятувати свого коханого, красуня зіслезла з коня, лягла посе-

ред ущелини і стала кам'яною горою. І люди назвали цю гору по імені красуні — Сулахат. І лежить вона зараз посеред ущелини символом гордої і високого почуття...

В одному із карачаївських племен жила дівчина з білим волоссям. Вона була дуже гарною — найкрасивіша дівчина племені, і не дивно, що всі юнаки племені були закохані в неї. Але вона кохала лише одного. «Обріж коси», — сказав він їй одного разу. «Адже ти знаєш, якщо найкрасивіша дівчина племені обріже волосся, вона стане кам'яною горою», відповіла дівчина. «Але ж ти мене кохаєш». І красуня обрізала коси...

В альпіністській гірській президіум увійшла Белалака (чи Бел-Ала-ка) — біла полосата гора пам'ятником вшанування. Білі полоси проходять по її схилах, як волосся красуні.

Ці і ще багато інших легенд, складених гордим і незалежним народом, відомі

тут. На півночі ущелини Альбек лежить перевал Хрустальний. Прямо під ногами ростуть чудернацькі «квітки» гірського кришталю. Своєю різноманітністю вражають гірські озера — вода в кожному з них має свій колір — вона вибрала в себе весь спектр, всі відтінки. Є тут озеро, вода в якому відливає смугами кольорів, його так і звуть, Семиколірне.

Свою розповідь про Домбайський район я хочу закінчити такими словами: «Піднявшись на вершину, людина підносить себе і свою душу, своє серце і свою мрію. Наскільки охоплює око, перед нею розстелиться в мовчанні і таємничості країна снігу і скель. Гори — це особливий світ, вони складають частину планети, як таємне, ізоляційне королівство, де символічне життя є воля і кохання».

І. МОВЧАН,
О. ЙОСИПЕНКО,
студенти II курсу технологічного факультету.

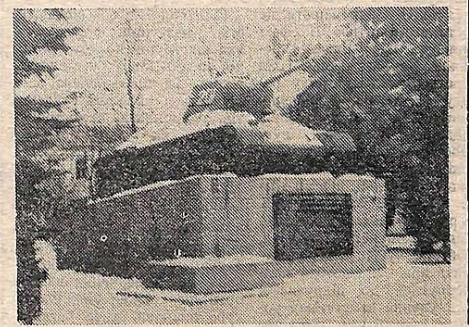
ПАРТИЗАНСЬКИМИ СТЕЖКАМИ КРИМУ

Молодь побувала в краєзнавчих музеях Симферополю і Алушти, пройшла по місцях, де під час окупації гітлерівцями гриміли вибухи, йшла партизанська війна, а тепер стоять пам'ятники загиблим героям-партизанам. Так, ми побували в Симферополі, де біля готелю «Москва» в центрі міста побачили пам'ятник воїнам-визволителям. Він був у вигляді танку, що першим увірвався у місто. На околиці села Орліного стоїть пам'ятник, що зображує солдата з автоматом, який символізує воїна-визволителя. В селі Перевальному велике враження справила на нас братська могила місцевим жителям-партизанам, які воювали в окупованому фашистами Криму, і загибли, тому що їх видав німцям зрадник, який потрапив до їх організації.

Під час зимових канікул студенти нашого інституту взяли участь в турпоході по місцях партизанської слави. Похід тривав 6 днів за маршрутом: Симферополь — Перевальне — Алушта — Краснокам'янка — Симеїза — Орліне — Симферополь.

В. ВОВЧОК,
керівник групи, студент IV курсу ПЦБ.

ГІРСЬКІ ЛИЖИ — СПОРТ МУЖНІХ

Перед більшістю студентів, що займаються в нашому альпіністському клубі «Мовліт», проблеми, як провести зимові канікули не виникає. Наша молодь прагне провести весь вільний час в горах. Взявши їм що можливість надають заняття гірськими лижами.

В цьому році я одержав пугівку в гірськолижний табір «Адил-Су» в Пріель-бруссі. Адил-Су — це назва надзвичайно красивої ущелини. В хмарну погоду навіть страшноувато дивитися на майже прямовисні стіни хребтів, що стісняють ущелину, та лавинобезпечні схили по обидва боки дороги.

Я до цього часу ще не стояв на гірських лижах. І взагалі не мав поняття, як це робити, і тому мене заохували в заїгн новачків. Перші шість днів нас навчали на убовому схилі, як треба стояти на лижах, як на них повернутися, як зручніше падати, щоб не сильно вдарити голову.

Після того, як учбовий схил був щільно утоптаний новачками, наші інструктори вирішили, що ми готові до складніших трас.

Нас вивезли на схилі Ельбрусу, де ми потрапили в «молоко» — туман і сніжну крупу. Страшнувало було дивитися вниз, де видно лише ділянку крутого

бугристого схилу. Далі — повна невідомість.

Ми почали спуск. Набираємо швидкість, різко розвертаємося, знову несемося вниз по схилу. Задовolenня величезне. Але на одному з поворотів я не утримував рівноваги і падаю. Крикляно відреагували на це падіння по-своєму. Замість того, щоб спокійно відітхнутися, в одному з крикляноль допасться 3-х міліметровий сталений стрижень. У думках оцінюю якість виготовленого спортиваряддя, і спускаю всю трасу пшкки. Але внизу, відремонтувавши лижі, я піднімаюся на верх і з задоволенням проходжу всю трасу вже без пригод.

Наступного дня нас повезли на найбільш круту і складну гору на Кавказі — Черет. Яка це радість — летіти вниз по схилу на зігнутих і пружних ногах, відчувати, як слухаються тебе лижі, відчувати, що в світі є всього три реї: гори, швидкість і ти.

Відпочивши, засмагливши, сповненими нових сил, повернувшись ми з гірськолижних таборів, що розкидані по всьому Кавказу: Гірськолижний спорт — чудовий спорт, спорт мужніх.

Д. МАЛИНОВСЬКИЙ,
студент групи САПР-22 факультету автоматизації будівельного виробництва.

Воїни — альпіністи

Кожного року альпіністи нашого інституту проводять в армію своїх друзів, що закінчили I-II курси. Нам трошки шкода розлучатися з ними, але ми й лишаємося ними! Які сильні, спритні, сміливі юнаки стануть нашими захисниками! А якими вони прийшли до нас... Хіба можна зараз, після року тренувань в спортзалі, в басейні, на скелях пізнати в спортсменах-розрядниках колишніх сором'яних новачків?

А потім ми чекаємо листів... Наші хлопці пишуть нам відверто, не приховуючи ні труднощів, ні радощів. І ми пишемо їм, повідомляємо про всі справи нашого клубу. І цей номер газети через тиждень прочитає рядовий Радянської Армії, студент технологічного факультету, кандидат в майстри спорту з скелелазіння Сашко Єфремов. І

знову приїде червень, і знову ми проводжатимемо в армію наших кращих хлопців...

А стало потрібно Батьківщині — і кандидат в майстри спорту з скелелазіння Віктор Максименко (факультет міського будівництва) гідно виконував інтернаціональний обов'язок в ДРА, за що був нагороджений орденом Червоної Зірки.

Усував наслідки Чорнобильської аварії випускник

будівельного факультету Назим Хаметов, про його відвагу деканат факультету одержав лист від командування.

І ми впевнені: на їх місці кожний з наших юнаків поступив би так само. Шлях воїна вам служби!

О. КРИВОНОСОВА,
студентка 31 групи будівельного факультету.

Редактор О. ПРИМАК.